

Com es viu la missa sense comunitat?

Dm, 17/03/2020 per Catalunya Religió

(CR) Primer diumenge amb [dispensa dominical](#), vol dir primer diumenge sense misses. Cas insòlit, mesura extrema. I tot un repte per aquells que com a missió central tenen l'acompanyament pastoral d'una comunitat. Com han viscut els preveres i els fidels celebrar missa sense comunitat? A continuació una petita mostra de testimonis.

La religiosa del Sagrat Cor, **Teresa Gomà**, explica que la seva comunitat està a Pau Alcover. Habitualment van a misses diferents, per compromisos pastorals o obligacions familiars. Aquesta vegada, afirma, “vam coincidir davant la televisió a les 11h per compartir la celebració de la comunitat benedictina de Montserrat. Érem dues comunitats unides en la distància... i en comunió a moltíssima altra gent que per ràdio o televisió seguia la mateixa missa”.

Creu que aquesta situació feia que l'Església “ampliés el seu espai, molt més enllà de les parets del temple on els monjos compartien presencialment l'eucaristia. Va ser una experiència nova, diferent, no volguda... però que ens va enriquir i ens va oferir una oportunitat nova. Les circumstàncies que ens toca viure no ens han de fer perdre l'horitzó de la comunió en la fe i l'esperança amb tantes altres persones. En la distància, més enllà de les parets de la casa de cadascú, tots, sense excepcions, necessitem sentir-nos acompanyats. La missa compartida hi va ajudar de manera ben concreta”.

El provincial dels caputxins, **fra Eduard Rey**, explica que al convent de Pompeia cada dia resen al matí, al migdia i al vespre, però que no solen tenir missa comunitària, perquè atenen tres misses al convent i dues a fora. Aquests dies, suspeses totes aquestes misses, la celebren junts cada matí amb les laudes, afegint-hi la intenció pel coronavirus que va enviar la Conferència Episcopal.

Rey a les seves xarxes socials ha reconegut que cada vespre, a les seves comunitats “fem memòria dels frares difunts. Impressiona veure quants van morir

del contagi servint els empestats en altres segles. Per això es fa estrany que ara ens diguin que el millor que podem fer pels altres és #quedatacasà. Però, reconeix, “són altres temps, i la cura dels malalts no és cosa d’espontanis que només faríem nosa, sinó de professionals, que s’estan guanyant a pols els aplaudiments que la gent els dedica”.

El caputxí creu que potser als frares, i a molts altres cristians, “el que ens toca en aquests dies de confinament és recuperar la fe en la pregària, revifar la convicció que resar ajuda, és efectiu, és guaridor, que allà on no poden anar les mans, s’hi arriba misteriosament per la fe”.

Maria Manonelles, a través de la nostra crida a xarxes socials, explica que quan el mossèn de la tele ha manat donar la pau, ella li ha donat la pau al seu gat Santiago a la seva caravana. La directora de l’Observatori Blanquerna de Comunicació i Cultura, **Míriam Díez**, també ha expressat el seu testimoni a les xarxes afirmant que s’ha connectat a través de la missa on-line per Twitter a la parròquia de Sant Jaume de Salt. “Una experiència positiva i rara, que apareguessin comentaris al xat o emoticones era insòlit, però al mateix temps enriquia la participació i comunió”.

El rector de Sant Julià de Lòria, **Pepe Chisvert**, afirma que el fet de no tenir persones físicament presents a la celebració no vol dir q la comunitat no hi sigui viva i present. En el seu cas, explica, “prenc aquest moment com una quaresma diferent i de recés personal. Aquí a Sant Julià de Lòria, el fet de fer cada dia la Missa per TV sempre ha estat una oportunitat pastoral i un servei a la comunitat, als malalts q són a casa, al malalts q segueixen la Missa cada des de la seva habitació a l’hospital Nostra Senyora de Meritxell d’Andorra o des de les diferents residències del país.

Ara més que mai, reconeix, que vivim aquest moment de pandèmia, i tot seguint les recomanacions de les nostres autoritats sanitàries, “la nostra petita col.laboració és la retransmissió de la missa per TV i transmetre vida i esperança”.

La catequista de Montblanc, **Dolors Mestres**, expressa que aquest diumenge “va ser estrany no poder anar a missa com acostumo a fer cada diumenge”. Participar a la missa per la televisió, reconeix, “em va recordar quan ho feien les meves àvies quan ja eren grans i no hi podien anar”.

És un bon recurs per a gent gran i/o malalta, afirma, però que el que més troba a faltar veient la missa per la televisió “és el contacte amb la gent de la parròquia, les mirades còmplices, els somriures, les encaixades de mans o els petons donant-nos la pau”. Per sort, diu, “un grup de catequistes vam quedar per fer una videoconferència en grup i, apart de xerrar de com va tot, vam fer una mica de pregària. Hem quedat en anar-ho fent mentre duri el confinament, perquè en aquests moments difícils cal cuidar molt la nostra vessant espiritual”.

El rector de Sant Vicenç de Sarrià, **Salvador Bacardit**, explica que viu en una petita comunitat de quatre preveres. Celebren la missa, de bon matí, ells i un seminarista. “Una experiència inèdita que ens permet viure-la potser encara amb profunditat”. Reconeix que “troben a faltar els nostres fidels però la oferim per tots ells i pels que més pateixen la crisi sanitària. En acabar, obrim l’església, de bat a bat, per qui vulgui venir a pregar”.

El diaca a Bellver de Cerdanya, **Josep Montoya**, junt amb la seva esposa **Conxita Salvadó**, reconeix que com a diaca missioner al Pirineu, el no poder acompanyar aquest cap de setmana a cap comunitat i cap poble, “ha estat trist, molt trist”. Molt amb la sensació, afirma, “d’haver abandonat el ramat. Amb un xic de sentiment de culpa del pastor que marxa quan sembla que el llop s’acosta al pla on tinc les meves ovelles”.

Estan com no, a disposició per a poder portar la comunió a casa de qui ho pugui demanar, o acompanyar en el que fos necessari. La realitat, explica, “és que la inactivitat per a tot plegat em portarà aquestes setmanes a una major pregària personal i potser tenir més relació telefònica amb els padrins i famílies de les parròquies”.

El rector d’Arenys de Munt i Arenys de Mar, **Joan Soler**, explica que aquest diumenge hem viscut una situació realment dolorosa, perquè el moment principal de la setmana, “que és la celebració de l’eucaristia dominical, s’ha hagut de fer sense comunitat present”. Un, afirma, “que sempre té el desig de convidar a la gent a venir, ara es trobava que havia de dir a la gent: Quedeu-vos a casa. Cal dir, però, que vam celebrar l’eucaristia retransmesa per la ràdio. I tot i que estava gairebé sol a l’església em sentia unit espiritualment amb tot el poble. Crec que ha estat un moment important per a molts de creients per prendre de nou consciència del gran do que és l’eucaristia”.

Reconeix que té ganes que passi aquest confinament i, “en una església plena a vessar, escoltar com el poble diu a Jesús Eucaristia: Com t’haviem trobat a faltar!”

El rector de les parròquies de Sant Joan Evangelista i Santa Maria del Gornal, Bellvitge, **Miquel Cubero**, explica que “la nostra gent és gran, no són de noves tecnologies”. Això ha fet que aquest dilluns s’hagi passat una hora al telèfon “saludant parroquians que visitem i altres que estan malalts”.

El rector de la Sagrada Família, **Josep M. Turull**, ha explicat a les [seves xarxes socials](#) que la missa de diumenge l’ha celebrat a l’altar de Sant Josep de la cripta de la Sagrada Família, i que al patró de l’Església li ha demanat “que la protegeixi a ella i a tota la humanitat en aquest moment de tanta dificultat”.

El responsable de la parròquia de Santa Maria de Llerona, el diaca **Josep Maria Fernández**, ha adreçat un [missatge en vídeo](#) a la comunitat cristiana del poble en el primer diumenge en què no s’ha celebrat la missa. “Agraeixo molt sincerament l’esforç que tot el poble de Llerona i altres poblacions esteu fent per apaivagar i eliminar el coronavirus”, ha dit. També ha aprofitat el missatge per recordar els recursos que hi ha per seguir la litúrgia de les hores des de casa o pregar en família.

El mediàtic franciscà, **Carlos Fuentes**, també ha fet una crida a les [xarxes socials](#) per demanar a la gent que es quedi a casa i no vagin a missa. Ofereix via Facebook la missa.

A la comunitat de jesuïtes de Lleida, celebren cada dia l’eucaristia els cinc religiosos que són a casa. “Una eucaristia en comunió amb la humanitat en hores incertes, en comunió especialment amb la comunitat parroquial, privada d’eucaristia”, diu el jesuïta **Alexis Bueno**. Descriu la situació amb estranyesa: “Novetat, incertesa, impotència, no saber si fas prou o massa poc”,

apunta. Considera que “la mesura de la supressió de totes les misses és una mesura més entre tantes, però remarca el caràcter d’emergència i gravetat” i és conscient que “estem davant d’un fenomen nou”.

En aquest context, afirma que “la comunitat parroquial no es pot trobar, no es pot veure, abraçar ni compartir directament el que està vivint” i reconeix que “ens trobem com mutilats, sense alarmismes, però preocupats i separats”. Dissabte va enciar l’homilia per correu electrònic i va rebre respostes ben sentides: “Que bé que va sentir-se comunitat en aquests moments!”. Amb tot, es pregunta “què n’aprendrem com a societat i com a comunitat eclesial”. I això li fa pensar en una senzilla pregària de **Tomàs More**: “Senyor, en aquesta hora incerta et demano només tres coses: paciència per suportar les coses que no puc canviar; valentia per canviar les coses que sí puc canviar; intel·ligència per distingir entre unes i altres”.